

Маринъ.

Всичката ми надѣжда е на васъ, паша ефенди. Дѣ не я търсихъ, — Никой не я видѣлъ, никой ништо не знае. Заптии ти се върнаха до единъ — пакъ ништо. Ако да знаехъ кой я крие! Тя е отведена на нѣкадѣ. Това е дѣло на врагове ти ми. Смъртъ та ми искать. Цѣло Търново знае колко я обичамъ.

Тахсинъ, *(на страна)*.

Тоя пътъ обичъ та е знаила къдѣ де се загнѣзди.

Маринъ.

Грабнали са я отъ баштини ти ми грижи за да погубеть и нея и мене!

Тахсинъ.

Не безпокой се, Маринъ чорбаджи. Ръцѣ тѣ, които я държатъ, скоро ште се раствореть подъ ударъ тъ, който ги чака. Много врѣме вече си играеть съ търпение то ни.

Маринъ.

Какъ се смѣять сега! . . . Господъ ми не даде дѣца. Обичахъ я повече отъ башта. Наказание божие, викаха врагове ти ми. Кой е безъ врагове? Азъ забравяхъ ядъ тъ си штомъ видѣхъ нея. Тя ме имаше за башта. Влезнаха подъ кожа та ѝ. Младостъ та така лесно се увлича! Какво не сториха да ѝ прѣдадътъ умраза та си противъ мене? Завистъ та имъ тържествува сега . . .

Тахсинъ.

Тържество то имъ нѣма да бѣде за дълго.

Маринъ.

На васъ е всичката ми надѣжда, паша ефенди. Искать да утровтъ старостъ та ми! Нѣма ли да ми паднатъ на ръцѣ!

(Излиза).

Тахсинъ.

Върви. Надежда та ти е на мене прѣвъсходна. Не ште се каже, че Тахсинъ паша не е знаалъ да запази ништо за себе си. Твоя та Олга е въртоглава. Харемъ тъ ми ште се натовари да умири буйность та ѝ. Птичка та се бие въ клеткити на кафеъ тъ додѣто се